

LECTURA

El somni de CHISPA

Això era i no era un poblet anomenat Arc de Sant Martí. Era menudet, amb les casetes de pedra, el seu riu transparent i un preciós camp de gira-sols que durant l'estiu il·luminava el poblet.

Hi vivien molts gira-sols, però, entre tots, n'hi havia un que destacava per la seua senzillesa i la seua generositat, i també per ser el més menut de tots. El seu nom era Chispa i li encantava llegir i conversar amb els altres.

Sempre somiava poder viatjar algun dia i conèixer tots aquells llocs meravellosos que eixien en els llibres d'aventures que llegia cada nit abans de dormir.

Però Chispa sabia que aconseguir-ho era impossible per a un gira-sol, que les seues arrels li ho impedien. Ser una preciosa planta com era ella tenia moltes coses bones, però en canvi no podia viatjar, no sobreviuria si l'arrancaven de la terra on havia nascut i de la qual s'alimentava.

Tot i això, ella sabia que tots tenim alguna cosa màgica a dins, que s'anomena imaginació, així és que sovint tancava els ulls, es concentrava i recorria cada racó de la Terra.

L'endemà començava l'estiu i en el camp celebraven la Festa de les Flors. Era el dia més important i divertit de l'any. Tots els gira-sols es retallaven els pètals per estar bonics i estrenaven alguna cosa perquè deien que portava bona sort.

Però Chispa no es comprava mai res de nou, preferia guardar els diners de la seua vidriola per a coses més importants. Tampoc es tallava els pètals perquè pensava que així, si algun dia algú se li acostava per buscar ombra, podria oferir-li'n. A més, encara que li encantava la música, sempre ballava amb molta cura i quan algú li preguntava per què ho feia així, Chispa els contestava:

- Em fa por que em caiguen les pipes; potser, en algun moment, serviran per a alimentar algú.
- Que generosa que eres, Chispa! Sempre penses a ajudar els altres -li deien tots.

Quan es va fer de nit i la festa va acabar, enmig de la foscor i del silenci un grup d'oques van sobrevolar Arc de Sant Martí. Venien des de molt lluny. Al seu país havia deixat de ploure, les plantes estaven seques i no tenien res per a menjar. Entre les aus hi havia Fito, que feia el viatge per primera vegada al costat del seu germà, son pare i sa mare.

Portaven moltes hores volant sense parar i Fito estava molt cansat, tenia fam i també molta son, tanta que, sense adonar-se'n, es va adormir mentre volava i encara que va continuar movent les ales, a poc a poc va anar caient. De sobte... boooooom!!! Va xocar contra les branques d'un arbre i va anar a parar als peus de Chispa. Quin ensurt que es va endur Chispa, de seguida es va arrimar a ajudar Fito, que es va despertar sobresaltat i va cridar:

- Ahhhh! Qui eres? On estic? Com he arribat ací?
- Tranquil, xicotet -li va dir Chispa-. Estàs bé? T'has fet mal?

A Fito li feia mal una ala, se l'havia trencat en estavellar-se, i per això no podia continuar el seu viatge.

Però ell només pensava en la seua família:

- Ells no tornaran fins que acabe l'estiu. Què faré? Estaran molt preocupats per mi! On em quedaré?
- No et preocupes, els enviarem un missatge amb el següent grup d'oques que passen per ací dient-los que estàs bé. Et quedaràs en ma casa, nosaltres et cuidarem -li va dir Chispa.

Fito va passar a Arc de Sant Martí dos mesos inoblidables. Va riure, va jugar, va compartir i, encara que a voltes es recordava molt de la seua família, se sentia feliç en aquell poblet.

Però l'estiu ja s'acabava i havia arribat el moment de tornar a casa. Prompte tornaria a vore la seua família, els seus amics, però també havia arribat l'hora d'abandonar aquell lloc i aquelles persones que tant l'havien volgut. Llavors se li va ocórrer una gran idea! Però va pensar que seria millor esperar per a contar-li-la a Chispa. Era una sorpresa per a ella.

L'endemà, un muntó d'oques va inundar el cel d'Arc de Sant Martí, tots al poble miraven sorpresos cap amunt. El pare i la mare de Fito van vore el seu fillet des d'allà dalt. Desitjaven fer-li una abraçada.

Per fi havia arribat el moment! Estaven feliços d'estar junts de nou. La família de Fito no sabia com agrair a Chispa tanta generositat, el seu xicotet havia sigut feliç amb ells, i això no ho oblidarien mai.

- Ha sigut l'estiu més divertit de la meua vida! -va dir Fito.

Chispa estava molt contenta perquè Fito tornava a vore la seua família, però també estava trista perquè arribava l'hora del comiat, s'havien de separar...

Lavors Fito se li va acostar i li va dir:

-Chispa, no estigues trista, viatjaràs amb mi i coneixeràs tots eixos llocs que sempre has somiat conèixer.

Chispa va obrir tant els ulls i la boca per la sorpresa que quasi no els va poder tornar a tancar, no es podia creure el que estava sentint! Viatjar!

- Però... Fito, jo no puc moure'm d'ací, ja ho saps, sóc un gira-sol i les plantes no tenim cames, tenim arrels.

- Però hi ha moltes maneres de viatjar, Chispa, i tu ho saps -va dir Fito-. Tu tens una cosa que forma part de tu i que m'ha alimentat durant tot este temps, les teues pipes!

- Les meues pipes? I què faràs amb elles, Fito? -va dir Chispa.

- Me les enduré i les aniré soltant en tots eixos llocs meravellosos per on passaré durant el meu viatge, així podràs conèixer-los. En tots naixeran preciosos gira-sols i una part de tu es quedarà per a sempre en cada un. Així el teu somni s'haurà complit.

Fito va iniciar el seu vol i ací va començar també l'aventura de Chispa.

Ella havia sigut generosa, va oferir la seua ajuda a qui ho va necessitar i sempre va pensar en els altres abans que en ella, per això va arribar el dia en què el seu somni es va complir.

